Contributed by Denis Horman
vrijdag, 07 juni 2013 - Last Updated vrijdag, 07 juni 2013

In een opiniestuk vatte Egidio Di Panfilo, gewestelijk secretaris van de BBTK van Luik-Huy-Waremme, de inzet van de betoging van 6 juni als volgt samen : «Binnen een maand kunnen alle werknemers van de privésectoren een sociale tsunami over zich heen krijgen. Als we daar de contractuelen in de openbare diensten bij tellen, dan riskeren drie miljoen mensen hun sociale rechten drastisch uitgehold te zien worden door een regering die niet ophoudt besparingsmaatregelen door te drukken (…) Het is tegen die logica dat op 6 juni de vakbonden opnieuw door te straten van Brussel zullen trekken, waarbij we het dossier van het arbeiders-bediendenstatuut natuurlijk zullen verbinden met dat van de verhoging van de flexibiliteit, dat van de loonblokkering en met de eis van een rechtvaardigere fiscaliteit».

Weg met de loonstop!

De regering Di Rupo heeft eenzijdig een loonblokkering voor 2013-2014 opgelegd. En dat op een moment dat de dividenden van de bedrijven van de BEL20 met 10% stegen in 2012, om bijna 7 miljard euro te bereiken, op een moment dat deze dividenden in heel wat multinationale bedrijven bijna 60% van hun winst bedragen!

Er is sprake van dat de regering een wet wil doordrukken die elke loonsverhoging onmogelijk wil maken gedurende minstens zes jaar, een echte oorlogsverklaring aan de werkende klasse.

Momenteel wordt onderhandeld over de CAO’s voor de sectoren en bedrijven.

De gedelegeerd bestuurder van Essenscia, de federatie van de chemische industrie, kunststofverwerkers en life sciences, Yver Verschueren, publiceerde op 6 juni een opiniestuk in De Morgen en Le Soir waarin hij de vakbondsbetoging van6 juni platweg een « aanval op de democratie » noemde. Voor het patronaat is het vanzelfsprekend dat wanneer een handvol ministers zonder sociaal overleg een wet stemmen die de lonen blokkeert,dat een democratisch en gerechtvaardigd besluit is, ja, zelfs «in het belang van de samenleving», voor een figuur als Verschueren.

«Weg met de loonblokkering!», klonk het op de betoging dan ook terecht bij de vakbonden.

Is het dan ook niet de moment om het ordewoord te geven die loonnorm ook in de onderhandelingen in de sectoren en bedrijven te doorbreken, en klaar en duidelijk het ordewoord van een algemene staking naar voor te schuiven, als de regering Di Rupo een loonblokkering voor zes jaar oplegt?

Onder het voorwendsel eindelijk werk te maken van de harmonisering van het arbeiders-bediendenstatuut maakt deze regering zich op om de aanbevelingen van het patronaat te volgen, en de bescherming van iedereen tegen ontslag af te breken. Di Panfilo van de BBTK zegt dan ook terecht: « elke verkorting van de opzegtermijnen voor bedienden betekent een onaanvaardbare sociale achteruitgang, die de weg opent naar een nog grotere flexibiliteit op de arbeidsmarkt». « Daarom moet de opzegtermijn voor arbeiders naar het niveau van die van bedienden, en niet het omgekeerde. Dat is sociale vooruitgang en solidariteit».

Maar moeten we niet meer eisen dan deze harmonisering naar boven toe? Moeten we ook niet pleiten voor een halt aan de afdankingen, door voluit te gaan voor interprofessionele solidariteit met de mensen van bedrijven die bedreigd worden met sluiting en massaontslagen: Ford, Arcelor-Mittal, Caterpillar, Duferco, enz…?

Contributed by Denis Horman
vrijdag, 07 juni 2013 - Last Updated vrijdag, 07 juni 2013

Vijf voor twaalf voor de vakbeweging!

De SAP-LCR deelde op deze manifestatie onze 2e open brief aan de leden en militanten van ACV en ABVV uit, onder de titel « 11u55 » (vijf voor twaalf...)

In deze open brief roepen we op voor een breed democratisch debat in de vakbonden, dat moet uitlopen op buitengewone congressen die een echt actie- en eisenplan tegen de sociale afbraak uitwerken. Een koerswijzigingen van de bonden is hoogstnodig, willen ze de belangen van het geheel van de werkende bevolking kunnen blijven verdedigen. Zonder volgehouden sociaal verzet heeft een links politiek alternatief geen kans op slagen. Zonder links politiek alternatief blijven de bonden gevangene van de politiek van het minste kwaad en de steun aan de « vrienden» van de sociaal- en christendemocratie. Wij met z'n allen, de werkende mensen, jong en oud, met of zonder job, de gepensioneerden en zieken, zullen het kind van de rekening zijn. Met de SAP willen we ons steentje bijdragen aan de opbouw van dat sociaal verzet en het broodnodig politiek alternatief. Wij verdedigen een klaar en duidelijk antikapitalistisch, internationalistisch, feministisch, ecosocialistisch en radicaal democratisch perspectief. Maar onze strijd staat niet los van die van de ganse arbeidersbeweging, in al haar vormen en gedaanten. Het enige dat mag tellen, zijn de belangen van de ganse werkende bevolking !

Enkele foto's

